

بیش از نیمی از زنان جوان شهری بیکارند

عکس: ایرنا

در حالی که نرخ بیکاری زنان 20 تا 24 ساله در مناطق شهری کشور 54.1 درصد است، این میزان برای مردان در همین گروه سنی 23.8 درصد می باشد.

براساس گزارش مرکز آمار ایران در خصوص نتایج آمارگیری زمستان سال 92، نرخ بیکاری مردان و زنان جوان در مناطق روستایی به ترتیب 18.4 و 28 درصد است.

پایین تر بودن نرخ بیکاری زنان جوان در مناطق روستایی کشور نه به دلیل افزایش فرصت های شغلی در این مناطق است بلکه بخاطر مشارکت زنان روستایی در کارهای زراعی، دامداری، مرغداری و صنایع دستی است زیرا چون نتایج کار آنها منجر به افزایش درآمد خانوار خواهد شد، آنها در زمان سرشماری خود را شاغل اعلام می کنند.

زنان فروشنده محصولات کشاورزی در شهرهای شمالی ایران گویای اشتغال بخش وسیعی از زنان مناطق روستایی است. زنان روستایی در مناطق یادشده نه تنها در امور کشاورزی فعال می باشند بلکه با محصولات بسیار اندکی که از باغ و یا باغچه خود بدست می آورند، ماحصل تلاش خود را به شهرها برای فروش می آورند.

نرخ بیکاری زنان جوان در مناطق شهری استانهای لرستان، کرمانشاه و زنجان بیش از 80 درصد است که این نرخ گویای شرایط بسیار نامناسب این استانها برای اشتغال زنان دارد.

نرخ بیکاری مردان جوان در مناطق شهری استانهای کرمانشاه و گیلان بیش از 50 درصد است.

یکی از ویژگی های بازار کار ایران عدم تعادل آن است که این عدم تعادل به لحاظ نرخ بیکاری متفاوت در استانهای مختلف کشور، در میان گروههای سنی مختلف و به لحاظ جنسیتی بسیار مشهود است به طوری که در استانی نظیر یزد نرخ بیکاری جمعیت 15 سال به بالا در زمستان 92 معادل 2.5 درصد بوده که به تفکیک دو گروه سنی 15 تا 24 و 15 تا 29 سال به ترتیب 3.1 و 6.3 درصد گزارش شده است.

عدم تقارن جنسیتی بازار کار در حالی است که بازار کار نیز برای دانش آموختگان هم دشوارتر از افراد کم سواد است و نرخ بیکاری فارغ التحصیلان دانشگاهی چندین برابر افراد دارای کم سواد و متوسط است.

تردیدی نیست که یکی از راههای مهم توسعه بخش صنعت است که می تواند اشتغال بالایی را در کشور ایجاد کند و صنایع خودروسازی و یا صنایع نفت و گاز و پتروشیمی که اشتغال بالایی را در کشور ایجاد کرده اند، گویای این واقعیت است.

اقتصاد ایران هم اکنون در شرایط رکود تورمی است و تردیدی نیست با اینکه نرخ تورم در چندماه فعالیت دولت تدبیر و امید به نحو

شایسته ای تقلیل یافته اما هنوز اقتصاد ایران در شرایط رکود بسر می برد.

نبود سرمایه گذاری، کمبود درآمدهای ارزی، مشکلات بانک های کشور به دلیل برداشت های بی حساب هشت سال گذشته، نبود مواد اولیه، رقابت ناپذیری اقتصادی، بیکاری بالا و مشکلاتی از این دست مهمترین موانع اشتغال در کشور هستند و شکی نیست در چنین شرایطی، زنان نخستین قربانیان شرایط نامطلوب اقتصادی هستند.

بی تردید، برنامه های توسعه در گرو حضور موثر زنان در جامعه است. حضور زنان در جامعه به لحاظ اقتصادی و اجتماعی می تواند محیط های اجتماعی اعم از اداری و یا بنگاه های اقتصادی تولیدی را به سوی تعادل ببرد و حتی در صورتی که در صدد باشیم برنامه های افزایش جمعیت را در کشور محقق سازیم باید این مهم را با قانع کردن جوانان (به لحاظ دستیابی به شغل، مسکن و درآمد مکفی) به ویژه زنان جوان در جامعه به پیش ببریم.

حفظ محیط زیست، آموزش، اشتغال و ارتقا تولید کالا و خدمات همگی وابسته به حضور موثر زنان در جامعه است.

در صورتی که نسخه های یک سویه از سوی برنامه ریزان اجتماعی برای زنان تنظیم و نقش زنان در مسئولیت های اقتصادی و اجتماعی نادیده گرفته شود، این نسخه ها معنایی ندارند و نه تنها مشکلی را حل نکرده ایم بلکه بار این مشکلات را افزایش هم داده ایم.

زنانی که تحصیل کرده اند و نیاز به درآمد مستقل دارند را نمی توان به ماندن در خانه تشویق کرد. هم اکنون شرایط اقتصادی جامعه به گونه ای است که مردان و زنان باید هر دو برای کسب درآمد مشارکت داشته باشند.

افزایش تحصیلات در میان زنان که طی این سال ها کسب کرده اند، باید جایی نمود یابد و این نمود نمی تواند در محصور دیوارهای خانه باشد. چرخ های اقتصادی و تصمیم گیری نیاز به حضور توانمند زنان دارد زیرا توسعه امری همه جانبه است که نیاز به حضور همه آحاد جامعه دارد.

نرخ بیکاری 80 درصد زنان جوان در برخی از استان های کشور با گذشت بیش از سه دهه از انقلاب اسلامی جای بسی درنگ و بازبینی سیاست های گذشته دارد زیرا این نرخ بیکاری سزاوار جامعه ای که می خواهد مسیر توسعه را بپیماید، نیست.

[ایرنا منبع:](#)